

Sygn. akt III CSK 464/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku T. K. i H. K.
przy uczestnictwie R. S., D. S.,
J. L. i A. L.
o ustanowienie drogi koniecznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 kwietnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 18 marca 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawców na rzecz uczestników R. S. i D. S.
kwotę 120 zł (sto dwadzieścia zł) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 marca 2014 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację wnioskodawców od postanowienia Sądu Rejonowego w O. z dnia 15 października 2013 r.

Wnioskodawcy wnieśli skargę kasacyjną, wskazując, że jest ona oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd drugiej instancji rażąco naruszył art. 145 k.c. przez jego błędną wykładnię, a w szczególności zawartych w tym przepisie przesłanek odpowiedniego dostępu do drogi publicznej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżących, iż skarga jest oczywiście uzasadniona, powinni oni w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżący wykażą, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ.).

Sąd drugiej instancji uzasadnił swe stanowisko w sprawie, które „broni się” przed zarzutami skargi kasacyjnej. Skarżący nie wykazali „oczywistości” skargi, a ich zarzuty stanowią polemikę ze stanowiskiem Sądu, które zostało oparte na dokonanych ustaleniach oraz przekonująco uzasadnione.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając na podstawie art. 520 § 3 w związku z art. 398²¹, 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c.

I.n